

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613587568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

nende Regnbue; men han vandrede videre over Søer og Lande, og han troede da at skue langt ind i Egne, der vare skønnere, end Alt, hvad han hidtil havde seet.

»Alt dette er dog kun Timelighed,« hviskede en sagte Røst.

Men han vandrede videre, tilsidst stod han nærved den store Regnbue, og vidunderlige Fugle og Menneskeansigter med funklende Øine, som han troede at kiende, bleve synlige deri, da kom han ikke videre, thi en Engel med flammende Sværd stod under Regnbuen og viste ham tilbage.

»For det Bedste har Støvet intet Øie,« hviskede det igien, og det forekom ham, at et stærkt Lys glimtede omkring ham, hvori selv Stierne stode, som sorte Skygger, men dette Lys virkede paa ham saaledes, som Nat og Mørke ellers virke, og han faldt øiebliklig i en endnu dybere Slummer. Da han endelig vaagnede, gik Morgensolen op, og han laæ paa det samme Sted i den trange Dal mellem de to Bjerge, hvorpaa han, før sin vidunderlige Reise, havde ligget.

Efter denne Tid drog han rundt om i Landet, og fortalte sit Syn og opmuntrede til at befrie den slumrende Qvinde. Mange holdt ham for en Sværmer, men Mange lyttede ogsaa til hans Røst. Adskillige af disse fik imidlertid en heftig Begierlighed efter de gyldne Kroner og Skatte, og gennemgravede store Strækninger af Jorden, for at finde dem, men de fandt Intet. Andre gik hen for at opsøge den Steen, der dannede Indgangen til Bjerget, men heller ikke disse fandt, hvad de søgte. Imidlertid blev dog en Deel vunden for hans Planer, og flere Ynglinger forøenede sig for at forberede en bedre Tid, og Forbund bleve stiftede, der endnu virke i det Skiulte den Dag i Dag. Men den unge Polak levede ikke længe, thi den Herlighed han havde seet, kunde han ikke

glemme, og selv det Skønneste paa Jorden syntes ham Intet i Sammenligning hermed, og Længselen overgnavede hans Livstraad.

Alle sadde forundrede, og hørte paa denne Fortælling, uagtet vel kun de færreste ret forstode den. »Det var en besynderlig Historie,« sagde Czernim, »den er sandsynligviis udgaaet af et Kloster, thi den svæver imellem Jord og Himmel, uden at tilhøre nogen af dem.« — »Den er digtet af Pater Vincent,« sagde Leontine. — »Tænkte jeg det ikke nok! Men den, der foragter Jorden, han foragter ogsaa Poesien, det skulde den gode Munk erindre.« — »Der gives dog sikkert Digtere,« giensvarede Leontine, »hvilke ligne den klare Sø, der neddrager Stjernebillederne i Dybder, hvorhen den selv ikke naaer.« — »Den Mand kan neppe leve længe, der ofte sværmær i slige Phantasier,« anmærkede Adalbert. — »Saa Meget er vist,« sagde Czernim, »at Rigsklenodierne i Krakau ere forsvundne, og Boleslavs Sværd, de fire Sceptere med tre Rigsæbler samt mange gyldne Kiæder hvile rimeligviis paa et sikkert Sted, og ville engang komme frem igien, naar Tiden er der.«

»Det Eventyr var smukt,« sagde en af Pigerne, »Frøken Leontine har fortient et deiligt Baand til i Morgen.« — »Den store Regnbue kan jeg især godt lide,« sagde en anden, »naar man bare vidste hvorledes det stod til derindenfor.« — »Jeg lider bedre de hvide Svaner, der bringe Sjælene bort,« sagde en tredje. — »Undertiden ere de vel ogsaa sorte,« anmærkede Czernim, »Baandet skienker jeg for Resten til de to Piger, der sang Visen om Piletræet, og det skal være saa stort, at de kunne dele det imellem sig, og endnu hver faae nok.«